

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

Antarktida

Přeložila Hana Ulmanová

•

•

•

•

•

•

•

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

Antarktida

přeložila Hana Ulmanová

Praha, 2025

P R
O S T
O R

Claire Keeganová

Antarktida

Z anglického originálu *Antarctica*,
vydaného nakladatelstvím Faber & Faber
v roce 1999 v Londýně přeložila Hana Ulmanová.

Vydal PROSTOR, nakladatelství, s. r. o.,
Nad Spádem 10, 147 00 Praha 4,
v roce 2025 jako svou 723. publikaci
a 33. svazek edice *Současná světová próza*.

Redakce textu Petra Diestlerová.

Jazyková korektura Jarmila Slavíková.

Odpovědná redaktorka Lenka Vosičková.

Grafická úprava Toman Design.

Návrh titulní strany obálky

a sazba Adam Lederer (ProAL).

Na obálce je použita upravená
fotografie z archivu Adobe Stock.

Vytiskla tiskárna PBtisk a. s., Příbram.

V českém jazyce vydání první.

Copyright © Claire Keegan 1999

Translation © Hana Ulmanová 2025

Czech edition © PROSTOR 2025

ISBN 978-80-7260-629-0

Padraigu Hickeymu, který mě zachránil v čase
záplav, a památce Johna McCarrona, učitele

Antarktida

Pokaždé když si ta šťastně vdaná žena někam vyrazila, přemítala, jaké by to asi bylo, kdyby se vyspala s jiným. Před víkendem se rozhodla, že to zjistí. Byl prosinec; přišlo jí, jako by se za dalším rokem zatahovala záclona. Chtěla to udělat, než bude moc stará. Věděla, že ji to zklame.

V pátek večer nasedla na vlak do města – cestovala první třídou a četla si. Kniha ji nijak zvlášť nezaujala; už tušila, jak skončí. Za oknem se ve tmě míhaly domy, ve kterých se svítilo. Dětem nechala nachystané makaróny se sýrem a manželovi donesla z čistírny obleky. Řekla mu, že potřebuje vyřídit vánoční nákupy. Neměl důvod jí nevěřit.

Když došla do města, vzala si do hotelu taxík. Přidělili jí malý bílý pokojík s výhledem na Vicar's Close, jednu z nejstarších ulic v Anglii: na řadu kamenných stavení s vysokými žulovými komíny, v nichž kdysi bydleli kněží. Večer si v hotelu sedla na bar a popíjela tequilu s limetkou. Kolem si v novinách listovali postarší

pánové a nic moc se nedělo, jí to však nevadilo – potřebovala se pořádně vyspat. V pronajaté posteli upadla do bezesného spánku a probudila se za zvuku zvonů vyzvánějících v katedrále.

V sobotu si zašla do obchodního centra. Ven se vydaly celé rodiny: dopoledním davem se prodíraly s kočárky. Otáčivými dveřmi proudily nekonečné zástupy lidí. Dětem vybrala nezvyklé dárky, věci, o kterých si myslela, že je nečekají. Synovi koupila elektrický holicí strojek, protože se právě dostával do toho věku, dceři stříbrný medailonek ve tvaru srdíčka, do něhož jí nechala vyryt jméno, a k němu řetízek a manželovi drahé zlaté hodinky s jednoduchým bílým ciferníkem.

Odpoledne se vyšňořila; vzala si krátké, švestkově modré šaty, boty na podpatku a nejtemnější rtěnku, kterou našla, a vyrazila zpátky do centra. Do jedné z hospod, přestavěného vězení se zamřížovanými okny a nízkým stropem podepřeným trámy, ji vlákala písnička z jukeboxu: Balada o Lucy Jordan. V rohu tam pomrkávaly hrací automaty, a sotva se usadila na barové stoličce, do žlábků se vysypal vodopád mincí.

„Ahojky,“ prohodil chlápek, který se zjevil vedle ní. „Vás jsem tu ještě neviděl.“ Měl narudlou

plet, v polorozepnuté havajské košili zlatý řetěz a vlasy hnědé jako hlína – a skoro prázdnou sklenku.

„Co pijete?“ zeptala se ho.

Ukázalo se, že rád mluví. Vylíčil jí svůj životní příběh, jak si bere noční směny v domově pro seniory. Jak žije sám, že je sirotek a kromě vzdáleného bratrance, se kterým se nikdy neviděl, nemá žádné příbuzné. Prstýnek na ruce neměl.

„Jsem ten nejosamělejší člověk na světě,“ oznámil jí. „A co vy?“

„Jsem vdaná.“ Vyhrkla to dřív, než věděla, co říká.

Zasmál se. „Nezahrajem si kulečnick?“

„Nikdy jsem ho nehrála.“

„Nevadí,“ opáčil. „Naučím vás to. Černou zvládnete potopit dřív, než si myslíte.“ Do otvoru naházel mince, za něco zatáhl a do černé díry pod stolem se skutálela hotová malá lavina.

„Půlky, anebo celobarevný,“ prohlásil, zatímco křídloval tágo. „Vyberte si. Já je rozštouchnu.“

Naučil ji, jak se má předklonit a na nějakou kouli zamířit, jak má sledovat směr, kterým bílou kouli pošle, vyhrát ji ale ani jednou nenechal. Když si odskočila na dámy, byla opilá. Marně

hledala konec toaletního papíru. Před umyvadly se čelem opřela o chladné zrcadlo. Nevybavovala si, že by kdy byla až tak namol, měla pocit, že padá, ačkoli nepadala – a napůl padat chtěla. Dopili a vyrazili ven. Do plic ji bodal vzduch. Na obloze se o sebe tříštily mraky. Zaklonila se, aby si je prohlédla. Zatoužila, aby se celý svět zbarvil nádherně, křiklavě rudě, což by se jí hodilo k náladě.

„Půjdem na procházku,“ navrhl. „Provedu vás.“

Sladila s ním krok, a když ji vedl pěšinou k vodnímu příkopu, který se vinul okolo katedrály, slyšela, jak mu praská kožená bunda. Před biskupským palácem postával stařík a prodával jako krmení pro ptáky okoralý chléb. Koupili si pár krajíců a vydali se k vodě; ze břehu házeli sousta pěti labuťátkům, jimž právě bělalo peří. Z druhé strany přilétly hnědé kachny a při přistání elegantně čeřily hladinu.

Když se po stezce přiřítíl černý labrador, hejno holubů se vzneslo jako jeden muž a jako kouzlem se přeneslo na stromy.

„Připadám si jako František z Assisi,“ zasmála se.

Rozpršelo se; cítila, jak jí do tváří jako malé elektrošoky buší kapky. Vraceli se stejnou cestou přes tržiště, kde stály stánky kryté nepromokavými plachtami. A vypadalo to, jako by tam prodávali úplně všechno: zatuchlé knihy z druhé ruky, starý porcelán, červené vánoční hvězdy, cesmínové věnce, měděné ozdůbky a čerstvé ryby s mrtvými očima spočívající na ledovém lůžku.

„Co kdybysme šli ke mně domů?“ nabídl.
„Něco vám uvařím.“

„Něco mi uvaříte?“

„Jíte ryby?“

„Já jím všechno,“ odpověděla a on se zatvářil pobaveně.

„Už vím, co jste zač,“ prohlásil. „Jste divoška. Jedna z těch divokejch středostavovskejch paniček.“

Vybral pstruha, který vypadal, jako by byl ještě živý. Stánkař mu usekl hlavu a tělo zabalil do alobalu. Od majitelky italských lahůdek na rohu koupil vaničku černých oliv a tlustý plátek sýra feta. Koupil limetky a kolumbijskou kávu. Když procházeli kolem stánků, u každého se jí zeptal, jestli něco nechce. Na peníze vůbec nehleděl: bankovky měl zmačkané v kapse jako

staré účtenky a neuhlazoval je ani při placení. Cestou domů se stavili v obchodě s alkoholem a koupili dvě lahve chianti a los; teď na placení trvala ona.

„Jestli vyhraju, jedeme napůl,“ poznamenala. „Zaletíme si na Bahamy.“

„Už to vidím,“ odtušil, a když vycházela ven dveřmi, které jí přidržel, pozoroval ji. Kráčeli ulicemi dlážděnými kočičími hlavami – kolem holičství, kde seděl zákazník s hlavou zvrácenou dozadu a nechával se holit. Ulice se zužovaly a různě se klikatily; už se ocitli mimo střed města.

„Vy bydlíte na předměstí?“ zeptala se ho.

Neodpověděl, krácel dál. Cítila tu rybu. Když dorazili k železné tepané bráně, řekl jí, ať zahne doleva. Prošli klenutým průchodem a ocitli se ve slepé uličce. Odemkl dveře činžáku a následoval ji po schodech až úplně nahoru.

„Ještě kousek,“ řekl, kdykoli se zarazila na podestě. Zahihňala se a šlapala dál, zahihňala se a zase šlapala, zastavila se v posledním patře.

Dveře potřebovaly promazat; když je otevíral, vrzaly panty. Stěny bytu byly bezvýrazně bledé, parapety zaprášené. V odkapávači ležel jeden špinavý hrnek. V obýváku seskočila z gauče

s velurovým čalouněním bílá perská kočka. Vy-
padalo to tam zanedbaně, jako by to bylo místo,
kde kdysi dávno někdo žil: puch plesniviny a po
telefonu, fotkách, dekoračních předmětech ne-
bo vánočním stromku ani památky. V obýváku
se přes koberec plazil k obdélníku světla z ulice
kaučukovník.

V koupelně stála na modrých ocelových drá-
pech ohromná litinová vana.

„To je teda kousek,“ řekla.

„Nechtěla byste se vykoupat?“ zeptal se.
„Prubněte ji. Napustíte si vodu a skočte do ní.
Jako doma.“

Napustila si vanu; vodu nechala téct až k ne-
snesení horkou. Přidal se: svlékl se do půli těla
a zády k ní se nad umyvadlem oholil. Zavřela oči
a poslouchala, jak si při holení roztírá po kůži
pěnu a oklepává žiletku o umyvadlo. Připadalo
jí, jako by tohle všechno už někdy dělali. Připa-
dal jí jako ten nejméně hrozivý muž, kterého kdy
potkala. Zacpala si nos a potopila se pod hladi-
nu; vnímala, jak jí v hlavě tepe krev, cítila náva-
ly a mlhu na mozk. Když se vynořila, stál tam
v páře a utíral si z brady zbytky pěny.

„Bavíte se dobře?“ zeptal se.

Jakmile namydlič žínku, postavila se. Z ramen se jí řinula voda a stékala k chodidlům. Začal u nohou a postupoval nahoru; myl ji v důsledných, pomalých kruzích. Ve žlutavém koupelnovém světle vypadala úžasně – zvedala nohy a paže a natáčela se mu jako dítě. Přiměl ji, aby se znovu ponořila, opláchnul ji, zabalil ji do ručníku.

„Vím, co vám chybí,“ prohlásil. „Potřebujete, aby se o vás někdo staral. Všecky ženský na světě potřebují, aby se o ně někdo staral. Zůstaňte tu.“ Odešel a vrátil se s kartáčem; ve vlasech jí začal rozčesávat uzlíky. „No to se podívejme,“ řekl. „Jste fakt blondýnka. Máte blondatý chloupky – jako broskvička.“ Zápěstím jí přejel po šíji a pokračoval po páteři níž.

Měl mosaznou postel s bílou prošívanou péřovou pokrývkou a polštáři. Rozepnula mu pásek, vyvlékla ho z oušek. Když spona dopadla na podlahu, zacinkala. Povolila mu kalhoty. Nahý až tak krásný nebyl, a přece na něm bylo cosi vzrušujícího, jakoby nerozbitného a bytelného. Měl horkou kůži.

„Představ si, že jsi Amerika,“ řekla. „Já budu Kolumbus.“

Pod povlečením a ve vlhku stýkajících se stehy objevovala jeho nahotu. To tělo bylo novinka. Když se nohama zamotala do prostěradel, odhodil je. V posteli získala překvapivou sílu – svou naléhavostí ho zraňovala. Tahala ho za vlasy, až mu zvrátila hlavu dozadu, a na jeho krku se opájela vůní cizího mýdla. On ji líbal a líbal. Nespěchali. Měl drsné dlaně člověka, který pracuje rukama. Bojovali se svým chtičem, vzpírali se tomu, čím se nakonec nechali unést.

Pak si zakouřili. Ona s kouřením přestala už před léty, před narozením prvního dítěte. Šátrala po popelníku, když si najednou za rádiobudíkem všimla patrony do brokovnice.

„Co to je?“ Vzala ji do ruky. Byla těžší, než čekala.

„Jo tohle. To tu mám pro někoho jako dárek.“

„Aha,“ opáčila. „Takže ty nesestřeluješ jenom kulečnickové koule.“

„Pojď sem.“

Lehla si vedle něj a okamžitě je pohltil spánek, sladký spánek dětí, dokud se neprobudili hladoví do tmy.

Zatímco chystal večeri, usadila se s kočkou na

klíně na gauči a sledovala dokument o Antarktidě: o mílích sněhu, o tučňácích, kteří se šourají proti mrazivým vichrům, o kapitánu Cookovi, který se vydal na jih, kde hodlal najít ztracený kontinent. Do obýváku vešel s utěrkou přehozenou přes rameno a podal jí sklenku vychlazeného vína.

„Koukám, že máš slabost pro průzkumníky.“ Naklonil se přes opěradlo pohovky a políbil ji.

„Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl a vydal se zpátky do kuchyně.

Usrkávala víno a cítila, jak jí do žaludku klouže chlad. Slyšela, jak krájí zeleninu, bublání vařící vody na kamnech. Pokojem se linula vůně večere. Koriandr, šťáva z limetek, cibule. Mohla by zůstat opilá; dokázala by tak žít. Vrátil se a prostřel na stole pro dva, zapálil tlustou zelenou svíčku a přeložil papírové ubrousky. Vypadaly jako malé bílé pyramidy, nad nimiž plamen drží stráž. Zhasla televizi a pohládila kočku. Na tmavomodrém županu, který na ní plandal, ulpěly bílé kočičí chlupy. Přes okno přeletěl proužek dýmu z krbu jiného muže, na manžela však nemyslela, a ani milenec se o jejím soukromém životě jedinkrát nezmínil.

Místo toho se nad řeckým salátem a grilovaným pstruhem konverzace nějak stočila k tématu pekla.

Jako dítěti jí namluvili, že peklo je pro každého jiné – takový nejhorší možný osobní scénář. „Vždycky jsem si myslela, že peklo je nesnesitelně chladná díra, kde budu napůl zmrzlá, ale nikdy úplně neztratím vědomí, kde nebudu vlastně nic cítit,“ řekla. „A kromě studeného slunce a ďábla, který se na mě bude dívat, v něm nebude nic.“ Zachvěla se a otrásla. Zvedla si ke rtům sklenku – a když polykala, protáhla do zadu krk. Měla krásný, dlouhý krk.

„V tom případě,“ navázal, „je moje peklo pustina; nebude tam ani noha. Dokonce ani ďábel ne. Od malička mě utěšovala představa, že peklo je plný lidí; že tam budou všichni moji kámoši.“

Nad talířem se salátem si rozemlel víc pepře a z chleba vytrhl měkkou střídku.

„Jeptiška nás ve škole učila, že potrvá celou věčnost,“ řekla a zbavila rybu kůže. „A když jsme se ptaly, jak dlouho trvá věčnost, odpovéděla: ‚Vemte si písek na celém světě, všechny pláže, lomy, dna oceánů a pouště. A teď si představte,

že všecek ten písek je v přesýpacích hodinách, v obřích hodinách na vaření vajec. A kdyby ročně spadlo jedno zrnko písku, věčnost je doba, za kterou by se hodinami prosil všecek písek světa.‘ Jenom si to představ! Vyděsila nás k smrti. Byly jsme ještě hodně malé.“

„Dneska už ale na peklo nevěříš,“ prohodil.

„Ne. Není to snad jasné? Kdyby mě tak teď viděla sestra Emmanuel, jak jsem se vyspala s úplně cizím chlapem. Umřela bych smíchy.“ Odloupla si prsty kus masa a snědla ho.

Odloužil příbor, ruce si překřížil v klíně a zadíval se na ni. Už se nasytila, s jídlem si pouze hrála.

„Takže ty si myslíš, že s tebou v pekle skončí i všichni kamarádi,“ řekla. „To je hezké.“

„Podle té tvé jeptišky ani ne.“

„A máš hodně přátel? Lidi z práce a tak...“

„Pár jo,“ opáčil. „A ty?“

„Mám dvě báječné kamarádky,“ odtušila. „Holky, za které bych klidně dala i život.“

„To máš štěstí,“ řekl a zvedl se, aby uvařil kávu.

Té noci byl k nezastavení – jako by si ho pronajala. Nebylo nic, co by neudělal.

„Jsi hodně štědrý milenec,“ prohodila pak a podala mu cigaretu. „Jsi prostě hodně štědrý, tečka.“

Na postel vyskočila kočka; polekala ji.

„Ježíšikriste!“ vyhrkla. Na té kočce bylo něco znepokojivého.

Popel z cigarety trousili po přikrývce, oba však byli moc opilí, než aby je to zajímalo. Opilí a bezstarostní, a celou noc spolu v jedné posteli. Vážně to všechno bylo tak jednoduché. Z dolního bytu zahřměla hlasitá vánoční hudba. Mniši pějíci gregoriánský chorál.

„Co tam máš za souseda?“

„Ále, jednu takovou stařenku. Hluchou jak poleno. Taky si zpívá. Žije sama, bůh ví, kdy chodí spát.“

Uložili se na kutě, hlavou mu spočinula v důlku na rameni. Hladil ji po paži, mazlil se s ní jako se zvířátkem. Napodobila předení kočky; zatímco do okenních tabulek bušily kroupy, vrněla s drnčivými er, jaká je učili v hodinách španělštiny.

„Až půjdeš, bude se mi po tobě stýskat.“

Neřekla nic, jenom tam ležela a sledovala, jak se na rádiobudíku mění červená čísílka, dokud ji nezmohla dřímota.

V neděli se vzbudila brzy. Přes noc venku všechno pokryla jinovatka. Oblékla se a pozorovala ho, jak s hlavou na polštáři spí. V koupelně mu nakoukla do skříňky. Byla prázdná. V obýváku si přečetla názvy jeho knih. Seřazené je měl podle abecedy. Po zrádných chodnících se vracela do hotelu, aby se odhlásila. Zabloudila a musela se zeptat na cestu ustarané paní s pudlem. V hotelové hale se třeptil ohromný vánoční stromček. Na posteli ležel otevřený kufr. Šaty jí páchly kouřem z cigaret. Osprchovala se a převlékla. V deset zaklepala pokojská, ona ji však poslala pryč, řekla jí, ať se neobtěžuje, že o nedělích by se pracovat vůbec nemělo.

Dole v hale se usadila v telefonní kabině a zavolala domů. Vyptávala se na děti a na počasi, manžela se zeptala, jak se celý den měl, a povyprávěla mu o nakoupených dárkách. Vrátil se do neuklizených, zaneřádných pokojů, ke špinavým podlahám, rozbitým kolenům, předsíni s horskými koly a kolečkovými bruslemi. K otázkám. Zavěsila; uvědomila si, že za ní někdo stojí a čeká.

„Ani ses nerozloučila.“

Stál tam v černé vlněné čepici naražené přes uši, zakrývala mu čelo.

„Tys přece spal,“ řekla.

„Vyklouzlas ven,“ opáčil. „Jsi pěkně kluzká.“

„Já –“

„Chceš vyklouznout někam na oběd a porádně se opít?“ Zatlačil ji do kabinky a vlepil jí dlouhý, mokrý polibek. „Ráno jsem se probudil s tvojí vůní v povlečení,“ zamručel. „Bylo to úžasný.“

„Nech si ji patentovat,“ řekla, „vyděláme majlant.“

Oběd si dali v podniku s dvoumetrovými zdmi, s okny klenutými do oblouku a s kamennou dlažbou. Jejich stůl byl hned u krbu. Nad talíři s rostbífem a yorkshirským pudinkem se znovu opili, moc toho ale nenamluvili. Pila jednu Bloody Mary za druhou a servírce řekla, ať tabaskem nešetří. On začal pivem a pak přešel na gin s tonikem; natáhl se a přihodil na oheň poleno.

„Normálně takhle nepiju,“ podotkla. „A ty?“

„Né,“ opáčil a mávl na číšnici, ať jim přinese další rundu.

Lelkovali nad dezertem a stránkami nedělních novin. Když jednou otáčela list, zvedla zrak. Upřeně jí zíral na ústa.

„Usměj se,“ řekl.

„Cože?“

„Usměj se.“

Usmála se a on se k ní naklonil a špičkou ukazováku jí zatlačil na jeden zub.

„Mám to,“ řekl a ukázal jí mrňavý kousíček jídla. „Už je to pryč.“

Než se doloudali na tržiště, na město se snesla hustá mlha – tak hustá, že se málem nedaly přečíst nápisy. Zboží vystavovala jen hrstka nedělních prodejců, kteří chtěli využít předvánoční nákupní horečky.

„Už jsi posháněl všechny dárky?“ zeptala se.

„Né, ty si to nepamatuješ? Nemám pro ko-
ho. Jsem sirotek.“

„Promiň.“

„Tak pojd'. Projdeme se spolu.“

Chytil ji za ruku a vedl ji polní cestou, která se kousek za domy stáčela do lesa. Měl silný stisk; mačkal jí prsty.

„To bolí,“ řekla.

Povolil sevření, ale neomluvil se. Ze dne se vytrácelo světlo. Do oblohy se vpíjel soumrak a den pohltila tma. Dlouho kráčeli mlčky,

vnímali pouze okolní klid – poslouchali, jak stromy lomcuje ledový vítr.

„Kdysi jsem byl ženatej, líbánky jsme si užili v Africe,“ řekl najednou. „Nevyšlo nám to. Měli jsme velkej dům, zařízenej a tak. Byla to fajn ženská, a navíc skvělá zahradnice. Všimla sis tý kytky v obýváku? Tak ta byla její. Roky čekám, až chcípne, ale ta mizerná potvora se vesele rozlejšá dál.“

Vybavila si, jak se kaučukovník výšky dospělého muže plazí po podlaze, ačkoli květináč, ze kterého na všechny strany přetékaají uschlé kořeny, má velký zhruba jako rendlík. Zázrak, že ještě žije.

„Některý věci se zkrátka vymknou kontrole,“ prohlásil a poškrábal se na hlavě. „Tvrдила, že bez ní nevydrží ani rok. Tak to se pořádně sekla.“ Pak se na ni zadíval a usmál se; byl to podivně vítězoslavný úsměv.

Teď už zašli hluboko do lesa. Kdyby na cestičce neslyšela jejich kroky a mezi stromy neviděla stužku oblohy, netušila by, po čem šlape. Zničehonic ji uchopil a pod stromy pevně objal, zády ji přitiskl ke kmeni. Neviděla skoro nic.

Přes kabát cítila kůru, jeho břicho na svém, dech mu voněl po ginu.

„Nezapomeneš na mě,“ prohlásil a z očí jí odhrnul vlasy. „Řekni to. Řekni, že na mě nezapomeneš.“

„Nezapomenu.“

Ve tmě jí šátral prsty po tváři; jako by byl slepec, jenž se ji zkouší naučit nazpaměť. „Ani já na tebe. Kousíček tě tu bude vždycky schovaney,“ řekl, vzal ji za ruku a strčil si ji pod košili. Cítila, jak mu pod horkou kůží tluče srdce. Pak ji políbil – jako by z jejích úst něco chtěl. Nejspíš slova. V té chvíli se rozezvučely zvony katedrály a ji napadlo, kolik je asi hodin. Vlak jel v šest, ale byla sbalená, takže nespíchala.

„Odhlásila ses ráno?“

„Jojo,“ zasmála se. „Myslí si, že jsem ten nejvzornější host na světě. Kufr mám v recepci.“

„Tak půjdem ke mně. Zavolám ti taxík, vyprovodím tě.“

Na sex neměla náladu. Myšlenkami už byla jinde, na nádrazí tváří v tvář manželovi. Připadala si čistá, plná a zahřátá; teď si jen chtěla ve vlaku pořádně zdřímnout. Nakonec však nepřišla na

jediný důvod, proč odmítnout; podrobila se jeho přání a jako dárek na rozloučenou řekla ano.

Vynořili se z přítmní lesa, sešli po Vicar's Close a ocitli se za příkopem poblíž hotelu. Kolem poletovali raci. Vznášeli se nad vodním ptactvem, vrhali se střemhlav dolů a chňapali po kousíčkách chleba, které labutím házela skupinka Američanů. Vyzvedla si kufr a namrzlými ulicemi se vydali k němu domů. V bytě byla tma. Do dřezu naložil na odmočení nádobí ze včerejška; mastná voda tvořila na nerezovém lemu. Mezerami mezi závěsy pronikaly poslední zbytečky denního světla, on však nerozsvítil.

„Pojď sem,“ řekl. Shodil sako a klekl si před ní. Rozšněroval jí boty, pomalu rozvazoval uzly, sloupl z ní punčocháče, spodní prádlo jí spustil ke kotníkům. Postavil se a sundal jí kabát, pečlivě na ní rozepínal blůzu, obdivoval každíčky knoflík, sjel dolů zipem na sukni, ze zápěstí jí stáhl hodinky. Pak jí zašátral pod vlasy a vyvlékl pohupující se zlaté náušnice ve tvaru listů. Dárek od manžela k výročí.

Nenechal na ní ani nit; dával si načas. Připadala si jako dítě, které ukládají k spánku.

Nemusela nic dělat, ani s ním a ani pro něj. Žádné povinnosti, stačilo, že tam je.

„Lehni si na záda,“ vyzval ji.

Nahá pozadu padla do prachového peří.

„Dokázala bych teď usnout,“ řekla a zavřela oči.

„Ještě ne,“ opáčil.

V pokoji byla zima, ale on se potil; cítila jeho pot. Jednou rukou jí nad hlavou sevřel obě zápěstí a líbal jí hrdlo. Na krku jí přistála kapička potu. Otevřel zásuvku a cosi zařinčelo. Pouta. Vylekalo ji to, nemyslela ale dost rychle, aby ji napadlo se bránit.

„Bude se ti to líbit,“ řekl. „Věř mi.“

Zápěstí jí přicvakl k čelu mosazné kostry postele. Jedna část její mysli propadla panice. Bylo na něm cosi rozvážného, mlčenlivého a neústupného. Přistály na ní další kapky. Jeho kůže chutnala po soli. Vnikal do ní a vycouvával, nechal ji o to prosit, zařídil, aby se udělala.

Vstal. Vyšel ze dveří a ona tam zůstala připoutaná. V kuchyni se rozzářilo světlo. Zavoněla káva, slyšela, jak rozbíjí vajíčka. Vrátil se s tácem a posadil se vedle ní.

„Musím –“

„Nehýbej se.“ Mluvil tiše. Byl ledově klidný.

„Sundej mi ty –“

„Šššš,“ zašeptal. „Dej si. Ať jsi plná, než půjdeš.“ Podal jí na vidličce sousto omelety a ona ho spolkla. Chutnalo po soli a pepři. Otočila hlavu. Na budíku stálo 5:32.

„Kristepane. Podívej se, kolik je –“

„Žádný klení. Jez. A pij. Vypij si to. Já skočím pro klíče.“

„A proč mě –“

„Prostě se napij. No tak. Pili jsme přece spolu, vzpomínáš?“

Pořád připoutaná srkala kávu z hrníčku, který jí nakláněl ke rtům. Zabrало to pouhou minutu. Tělem se jí rozlilo temné teplo a pak usnula.

Když se probudila, stál v bledém světle zářivky a oblékal se. Pořád byla připoutaná k posteli. Pokoušela se promluvit, měla však roubík. K noze postele jí dalším párem železek přicvaknul i jeden kotník. Oblékal se dál, zapínal si džínovou košili.

„Musím do práce,“ oznámil jí a zavazoval si tkaničky. „Nedá se nic dělat.“

Odešel a vrátil se s mísou. „Kdybys náhodou

potřebovala,“ vysvětlil a nechal mísu na prostěradle. Zastrkal kolem ní příkrývku a pak jí dal normální rychlou pusu a zhasl. Zastavil se v předsíni a otočil se. Na postel vrhal stín. Měla obrovské, žadonící oči. Sahala jimi po něm. Natáhl k ní ruce a ukázal jí prázdné dlaně.

„Není to tak, jak si myslíš,“ odtušil. „Fakt ne. Opravdu tě miluju. Snaž se to pochopit.“

A pak se obrátil a odešel. Poslouchala, jak odchází, slyšela, jak si na schodech zapíná zip. Světlo v předsíni bylo zhasnuté a dveře zabouchnuté; slyšela, jak jde po chodníku, jak se kroky vzdalují.

Horečně se snažila zbavit pout. Udělala všechno, co mohla, aby se vysvobodila. Byla to silná žena. Pokoušela se odlomit čelo postele, když ale odkopla povlečení, zjistila, že je přišroubované k rámu. Dlouze celou konstrukcí lomcovala. Chtěla vykřiknout: „Hoří!“ To přece policie ženám v ohrožení doporučuje, nedokázala se však prokousat roubíkem. Volným chodidlem se jí povedlo dosáhnout na podlahu a dupnout na koberec. Pak si vzpomněla, že pod ní bydlí hluchá stařenka. Než se uklidnila natolik, aby zvládla myslet a vnímat, uběhly hodiny. Srovnal

se jí dech. Slyšela, jak se vedle v pokoji třepetá záclona. Nechal tam otevřené okno. Přikrývka ve všem tom zmatku sklouzla na zem a ona byla nahá. Nemohla se pro ni natáhnout. Dovnitř se stěhoval chlad; rozléval se bytem a cpal se do místností. Zachvěla se. Studený vzduch se tlačí dolů, napadlo ji. Po chvíli se třást přestala. Zaplavila ji otupělost. Představovala si, jak se jí zpomaluje krev v žilách a smršťuje srdce. Připlížila se kočka; vyskočila na postel a uvelebila se na matraci. Její ochablý vztek přešel v hrůzu. Ale pominula i ta. Ve vedlejším pokoji sebou teď záclona pleskala o zeď rychleji – vítr sílil. Pomyslela na něj a necítila nic. Pomyslela na manžela a na děti. Třeba ji nikdy nenajdou. Třeba je už nikdy neuvidí. Nezajímalo ji to. V šeru spatřila vlastní dech, cítila, jak jí hlavu svírá zima. Začalo se rozednívat; na východě se bělalo studené, pomalu stoupající slunce. Zdálo se jí to, nebo u parapetů přistávaly vločky? Dívala se na budík na nočním stolku: jak se mění červená čísílka. Kočka na ni upírala oči tmavé jako jablečná jádérka. Myslela na Antarktidu, na sníh a led a těla mrtvých průzkumníků. Pak myslela na peklo, a pak na věčnost.

Láska ve vysoké trávě

Kordélie se probudí v mrazivém odpoledni, sleduje, jak se nad větrem zmítaným živým plotem plazí kouř. Vstane, otevře okno dokořán, z ulice slyší rytmus hudby. Poslední den dvacátého století svírá zimní vzduch. Kordélie se vleče donaha, z kovového džbánu si do půlky umývá nalije vodu, vyždímá žínku, namydí si ruce a obličej. Když jí koncem listopadu popraskaly trubky, nezavolala instalatéra, v sudu s dešťovou vodou pod okapem rozbila led a ponořila tam kyblík. Voda je chladnější než nesplněný sen. Osuší se a pomalu si obleče zelené šaty, na krk si pověsí platinový medailonek. Předkloní se a zašněruje si černé boty bez podpatku, ví, že až den skončí, nic nebude jako dřív.

V kuchyni položí do starého rendlíku malé hnědé vajíčko, na sporák postaví konvici, vytáhne nerezový kalíšek se zašlou lžičkou, proužkovaný hrnek a talíř a čeká, dokud není hotové. Někdo někde štípá dříví. Konvice vždycky zazpívá, než voda začne vřít. Sedí u otevřených

dveří. Vyspala se, teď se musí najíst. Na klín si rozprostře utěrku a rozbije skořápku, posolí bílek, na chleba namaže máslo a nalije si čaj. Po mramorovaném linu kloužou uschlé listy. Barmánci věří, že když vítr zafouká do domu nevěsty betelové listy, přinesou novomanželům neštěstí a smůlu. V Kordéliině hlavě cinkají malá nepodstatná fakta jako staré mince. Na římse radostně tikají hodiny. Jako by říkaly, že teď už to bude brzy. Teď už to bude brzy. Když dojí, převrátí prázdnou skořápku otvorem dolů – trik, který se naučila v dětství, z něhož se později stal zvyk. Z rukávu vyloví kapesník a otře si ústa. Je čas. Rozplete si cop a vykartáčuje si vlasy. Nezná žádnou jinou ženu, které by zbělely ve čtyřiceti. Nakonec si z háčku na zadních dveřích vezme sváteční černý kabát, otevře petlici a vyrazí do posledních prosincových vichrů.

Po té cestě Kordélie nešla už téměř devět let. Vine se kolem nových bungalovů do vesnice. Ve tmě rozezná bufet U Stříbrného dolaru; pod tíhou sezonního zanedbání se bortí kola nákladáčku se zmrzlinou, nápis Bratři Hughesové má pěkně vybledlý, ale v penzionu Hvězda se svítí a v malém krámku se suvenýry jsou otevřené

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Antarktida***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.